

שטו. הניא רבי אומר, לעולם לא ירבה אדם רעים בתוך ביתו כיו'. יסוד המעלות והמדות הטובות הוא, שכל מדת מצא את מקומה הרואי לה, וכל דבר יהי עומד על צביוו ולא יתבטל מצורתו בשביב איזו נטיה של קניין, אף' דבר טוב. ע"כ באשר חי המשפחה הם וראשית הצדק, ואחריות יבואו חי הרעות גם מחוץ לחוג חי המשפחה, ע"כ ישים האדם תמיד אל לב שבחיותו מרחיב את גבול הירוש לחיות ג"כ חי רעומת ואהבה, באופן יותר רחב מאשר מחי משפחתו היחיד, יעשה כן, אבל באופן שלא תחוי מזוה כל השבטה לוזי המשפחה עצמה. כי תמיד יהיה העולם בכללו מישל, בשיעמדו תקופה פרטיו על בטיס חזק ונאה, בין בדברים שהם שלמות הגוף ובין בדברים שהם שלמות הנפש, ואו יצאו ג"כ חוץ לגבולם לחתךם בדברים הנוגעים אל כלם בכלל. ריבוי הרעים בתוך הבית, התעורם ביהטר מהרזה הרואה, מביא שהאדם לא יהיה מתייד בהנתנות ביתו כפי רוחו הוא, כי א' כפי רוח תרעיהם הבאים בתוך הבית, והוא כאב נערר, נובע מהשיטה הכווצת של ביטול כח הפרט לגמרי והפסדה צורתו בשביב אחרים. ע"כ יהיו הרעים רעים אהובים, ישפיעו הם עליו והוא עליהם, אבל רק באותה המדתה שתוכנונת ביתו לא תשנה, ומתנהג רק ע"פ הכרתו הפרטיה, אז ישכיל ויצלח. כי ראשית הנפילה היא רק בעזוב האדם את הכרתו ונסמן להיות מתקה את אחרים. ובאמת הלא רבו התנאים של ים א' לאדם אחר להיות למופת גמור ומוחלט לוולטן, כי אם ע"כ שפיטה והבנתה מה לקרב ומה לרות. ע"כ

תחוי הרעות רק מקיפה את ביתו, באה אל חוכו ג"כ בומניות נאותים, ולא ירבה אותם בתוך הבית, למען לא תבטל רשותו הפרטית שליטה הנמורה.

(א) אין זה, כי נושא פ